

Nhớ vị ngô nướng tuổi thơ

ISSN: 2734-9195 14:10 26/12/2025

Một chiều đông, tôi bắt gặp quán ngô nướng ven đường. Mùi thơm lan tỏa khắp phố lạnh giá. Tôi dừng xe, mua một bắp, nhưng không ăn, chỉ lặng nhìn làn khói trắng, thấy cả khoảng trời ký ức ùa về.

Tác giả: **Trà Đông**

Chiều đông. Mưa phùn mờ mịt, gió bắc lạnh buốt từng cơn thốc qua vai áo mỏng. Tôi trở về nhà sau một ngày dài mỗi mệt, bàn tay tê cóng ghì chặt tay lái. Rồi bất chợt, như một phép màu, mùi ngô nướng thoảng qua, ấm áp và dịu ngọt. Hương thơm ấy khiến tôi khựng lại. Trong phút chốc, mọi mỗi mệt tan biến, chỉ còn lại cảm giác yên bình len lõi, như vòng tay ký ức đang đón tôi trở về.

Ngày ấy, hương ngô nướng không chỉ là món quà của mùa đông, mà còn là tín hiệu báo rằng mùa rét đã thực sự đến. Trong cái lạnh buốt **làng quê** nghèo, những ngày mưa dầm, cả nhà quây quần bên bếp lửa nhỏ bập bùng. Đó là nơi mẹ tôi chuẩn bị món ngô nướng – món quà giản dị mà ấm áp, thơm bùi, làm lũ trẻ chúng tôi háo hức hơn cả.

Mẹ bảo: “**Ngô nướng** ngon nhất phải là ngô nếp bánh tẻ, không già quá, cũng không non quá.” Mẹ khéo léo lột bớt lớp vỏ, chỉ để lại vài lá xanh mỏng và chút râu khô. Khi lá cháy xém trên lửa, mùi thơm đặc trưng ấy bùng lên, như gói trọn cả hương đồng gió nội vào bếp lửa.

Tôi vẫn nhớ tiếng lách tách của bếp than mỗi lần mẹ xoay bắp ngô. Mùi ngô lan tỏa, dịu nhẹ rồi nồng nàn, như bàn tay mơn man xoa dịu giá lạnh. Đôi khi, vài hạt ngô bung nổ, tiếng nổ vui tai càng làm không gian thêm rộn ràng.

Hương ngô nướng là sự hòa quyện kỳ diệu. Đầu tiên là mùi ngai ngái từ lớp bẹ cháy xém, kế đến là hương ngọt ngào, bùi bùi từ hạt ngô nếp dẻo nở ra trong hơi nóng. Khi bắp ngô chuyển vàng ruộm, mẹ cười, nhẹ thổi nguội rồi đưa tôi. Bắp ngô nóng hổi trong tay, hương thơm len lõi đánh thức mọi giác quan. Mỗi hạt ngô dẻo quánh, thơm bùi, ngọt lành, điểm thêm chút khen khét của lớp lá

cháy sém – tất cả hòa quyện thành vị ngon khó quên.

Ảnh sưu tầm.

Có lần, tôi vụng về tự nướng ngô, khiến bắp cháy đen một góc, sống dở ở góc còn lại. Mẹ cười hiền, gạt phần cháy, bảo: *“Ngô con nướng cũng ngon lắm, vì có cả sự cố gắng trong đó.”* Lời mẹ ngọt ngào hơn cả vị ngô, ấm áp hơn cả lửa bếp, đọng lại trong lòng tôi mãi.

Hương vị ngô nướng theo tôi suốt năm tháng tuổi thơ, rồi vẫn ở lại khi tôi lớn lên, xa quê. Tôi từng nướng ngô trên bếp ga, từng mua ngô ngoài phố, nhưng dầu thơm đến đâu vẫn thiếu chút gì đó – có lẽ là âm thanh lép bép, ánh lửa hồng hay tiếng cười của mẹ ngày xưa.

Một chiều đông, tôi bắt gặp quán ngô nướng ven đường. Mùi thơm lan tỏa khắp phố lạnh giá. Tôi dừng xe, mua một bắp, nhưng không ăn, chỉ lặng nhìn làn khói trắng, thấy cả khoảng trời ký ức ulla về.

Làng quê giờ đã khác, bếp củi nhường chỗ cho bếp điện. Những bữa ngô nướng bên bếp lửa chỉ còn là ký ức. Hương ngô nướng, với tôi, là chiếc cầu nối giữa hiện tại và quá khứ, giữa tất bật đời thường và những tháng năm an yên xưa cũ.

Mùa đông năm nay, giữa dòng người vội vã, tôi tự hỏi, liệu có ai kịp dừng lại, hít hà mùi ngô nướng để lòng lắng lại? Liệu có ai, như tôi, thoáng nghĩ thấy hương ngô mà nghe thấy cả tiếng cười của mẹ, như trở về bên bếp lửa ngày nào?

Hương ngô nướng – đâu chỉ là món quà giản dị của mùa đông, mà còn là mùi nhớ, vị thương, là ngọn lửa nhỏ sưởi ấm cả những ngày gió rét lẫn tâm hồn tôi.

***Góc nhìn Phật học**

Trong giáo lý Phật giáo, chính niệm không nằm ở những cảnh giới cao siêu, mà có mặt ngay trong một mùi hương, một hơi ấm, một khoảnh khắc dừng lại giữa dòng đời. Khi nhân vật “*khụng lại*” trước mùi ngô nướng, mọi mỗi mệt tan biến, đó chính là giây phút tâm rời khỏi vọng tưởng, trở về với hiện tại. Một mùi hương đơn sơ đã trở thành “*pháp duyên*”, giúp tâm lắng xuống, an trú trong giây phút đang là.

Hình ảnh người mẹ bên bếp lửa, kiên nhẫn xoay từng bắp ngô, ẩn chứa tinh thần từ bi và nhẫn nại – những phẩm chất cốt lõi của đạo Phật. Lời mẹ nói với đứa con vụng về: “*Ngô con nướng cũng ngon lắm, vì có cả sự cố gắng trong đó*” vang lên như một bài học rất gần với tinh thần từ ái và vô điều kiện, không phán xét, không so sánh, chỉ ghi nhận và thương yêu. Đó cũng là biểu hiện sống động của hiếu hạnh, thứ mà Phật giáo xem là nền tảng của mọi công đức.

Xa quê, hương ngô nướng trở thành chiếc cầu nối ký ức, gọi nhắc về vô thường: bếp củi không còn, làng quê đổi thay, mẹ rồi cũng không còn ở bên như thuở trước. Nhưng chính sự đổi thay ấy làm ký ức trở nên quý giá, khiến con người biết trân trọng hơn những gì đang có. Nhận ra vô thường không để buồn đau, mà để sống sâu hơn, thương nhiều hơn và tỉnh thức hơn trong hiện tại.

Vì vậy, dưới ánh sáng Phật học, hương ngô nướng trong bài viết không chỉ là “*mùi nhớ, vị thương*”, mà còn là một lời nhắc nhẹ: giữa mùa đông của cuộc đời, chỉ cần dừng lại, thở sâu, cảm nhận một mùi hương quen, ta đã có thể trở về với chính mình – nơi có bình an, có tình thân, và có ngọn lửa ấm chưa từng tắt trong tâm.

Tác giả: **Trà Đông**